

Scenă din „Cum vă place”. musical de Günther Deicke, după Shakespeare

Regele Drosselbart, dramatizare de Heinz Czechovski după frații Grimm, se adresează copiilor mici, încercând să le înlesnească familiarizarea cu realul prin intermediul basmului: e povestea prințesei mofturoase ce-și refuză toți pretendenții, măritată din voința tatălui ei, ca pedeapsă exemplară, cu primul trecător; acesta e un cîntăreț ambulănt, care se dovedește apoi, bineînțeles, a fi însuși regele venit în pețit — lucru firesc, în „logica” miraculosului, dar descoperit de prințesă abia la capătul unui șir de aspre întâlniri cu nevoile vieții. Experiența „cumînțirii” seamănă cumva cu a *Scorpiei îmblinzite*, cu deosebirea că prințesa nu trece doar vămi de orgoliu și renunțare, ci parcurge o ucenicie a muncii și a iubirii, dobîndind, în schimbul vanității deșarte și al impertinenței, o înțelegere sensibilă a valorilor. Intenția educativă nu e de loc deghizată în spectacol: regia (Horst Haweman) a ales tonul unei desfășurări narrative, care fragmentează epica în momente-cheie, cu grijă pentru claritate și fără a căuta în mod special efectele. Doar secvențele jocului de umbre, în care siluetele sînt decupate în atitudinile cele mai caracteristice, par să evadeze din tiparul expunerii tradiționale; dar și ele servesc aceluiași scop, al povestioarei morale, care are nevoie mai mult de contururi decît de nuanțe. Mica lume a spectacolului are coordonatele unui univers domestic, plăcut și sigur, populat de unelte de muncă, de obiecte casnice; actorii joacă simplu, fără artificii, subliniind sensurile, distribuindu-și atent prezența în jurul protagoniștilor. Petra Kelling (Prințesa) și Dieter Schaarschmidt (Drosselbart) parcurg etapele cu energie, cu un umor robust, de esență populară, în așa fel încît basmul scenic, chiar trecut prin reducățiile firești ale dramatizării — unde ambianța e în mod necesar sacrificată în favoarea cursivității —, păstrează ceva din savoarea și autenticitatea poveștilor nordice, cu eroi din popor și cu întîmplări adevărate.

Cel de-al doilea spectacol, destinat adolescenților, este o adaptare liberă după *A 12-a noapțe* de Shakespeare, transformată în comedie muzicală (libret, Günther Deicke; muzica, Klaus Fehmel). Divertismentul „cîntat și dansat” ia din opera de referință mai puțin spiritul poetic și mai mult intriga și personajele, tratîndu-le însă detașat, în maniera glumei, a parodiei lejere. Alfabetul montării (regia, Heiner Möbius) este bine-cunoscut tinerilor spectatori din acest secol al televiziunii și al reprezentațiilor de varietăți: aluzia, poanta, anacronismul (de comportament, de costum etc.) —, dar el nu și-a epuizat încă farmecul și potențialul de amuzament; iar în cazul dat a cîștigat de pe urma unei partituri melodioase, accesibile și ușor de memorat și a unui desen coregrafic de ironică fantezie (Hans Dieter Scheibel). Principalul merit al spectacolului este de a fi vesel și antrenant fără a-și în-

TURNEUL TEATRULUI „FREUNDSCHAFT” DIN R.D.G.

Turneul Teatrului central pentru copii și tineret „Freundschaft” (Berlin — R.D.G.) în țara noastră nu reprezintă un eveniment izolat, ci un moment în șirul manifestărilor unei legături artistice stabile: mai demult, colectivul său a jucat o piesă românească pentru copii, a invitat un regizor român care s-o pună în scenă, apoi a statornicit o relație de colaborare amicală cu teatrul bucureștean „Ion Creangă”. Cele două spectacole înfățișate la București exprimă deci mai puțin o imagine-blemă, migălos cizelată în vederea exportului, cît un chip „de fiecare zi”, destins, firesc, o etapă de lucru.

Dieter Schaarschmidt și Petra Kelling în „Regele Drosselbart“, dramaturgie după frații Grimm de Heinz Czechowski

gădui licențe de gust: regia a intuit just măsura.

Nefiind într-atît de supuși rigorilor de temă și gen ca în spectacolul pentru copii, actorii s-au comportat și ei mai liber; interpretarea n-a asimilat deci, tale-quala, toate obișnuințele comediei muzicale consacrate, ci a fost mai de grabă un joc pe un pretext dat, îmbinînd profesionalismul și spontaneitatea inspirației comice — ton pe care l-au păstrat cel mai constant Joachim Siebenschuh și Petra Kelling, dar și Dieter Schaarschmidt, Joachim Fuchs, Erika Sieger, Wolfgang Schulze. Un loc aparte a ocupat în acest ansamblu Klaus Urban, interpretul lui Malvolio — actor sever cu sine, extrem de controlat, de o expresivitate calculată și dozată din clipa primei sale intrări în scenă.

Atît de deosebite ca intenție și realizare, ambele spectacole ale teatrului „Freundschaft“ din Berlin sînt mărturii ale viabilității și posibilităților diverse ale teatrului destinat copiilor și adolescenților — temă despre care se discută atît de mult în acești ani, fără să se înfăptuiască întotdeauna la fel de mult.

Ileana Popovici

Cercul cel Mare din Moscova

SPECTACOL DE ARTĂ ȘI GRAȚIE

Jonglerie, echilibristică, dresaj de animale, totul asezonat cu umorul naiv al clovnilor, iată imaginea — mereu aceeași și mereu alta a spectacolului de circ. Un spectacol care se bucură, de mai bine de două zeci de veacuri, de o largă și necurmată audiență și prețuire, deși, de-a lungul acestui uriaș interval de timp, nimic — sau aproape nimic nou nu a apărut. Catalizatorul clown a rămas același, cum aceleași au rămas și celelalte elemente, singura deosebire, de la un program la altul, fiind proporțiile.

Și atunci, cum oare, de mai bine de două milenii, circul a atras în arena-i proprie